

А то бѣше едно малко славейче, което чуруликаше до неговия прозорецъ. Но той тъй дълго не бѣше чувалъ музика, та му се стори да е най-хубавата музика въ свѣта. Послѣ чу какъ градушката спрѣ да хлопа по покрива, вѣтрѣтъ спрѣ да вие, и една приятна миризма влѣзе въ стаята му.

— Азъ мисля, че пролѣтъта е дошла вече, — и той скочи да погледне въ градината.

Прѣзъ една дупка на стѣната дѣцата бѣха се промъкнали въ градината и бѣха се покачили по дърветата. На всѣко дърво имаше по едно дѣте. Дърветата тъй бѣха радостни отъ това, та се покриха съ бѣлы цвѣтъ и силно махаха клонки надъ главитѣ имъ. Птичкитѣ хвъркаха наоколо и весело чуруликаха, а цвѣтата бѣха подали главици надъ трѣвата и се смѣха.

Тѣй приятно бѣше!

Само въ единъ жгълъ на градината бѣше още зима.

Той бѣше най-отдалечения край на градината и тамъ стоеше едно момченце. То бѣше много малко и не можеше да стигне клонитѣ на дървото, да се качи, а ходѣше наоколо и горчиво плачеше.

Бѣдното дърво стоеше още покрито съ снѣгъ и ледъ, а Сѣверниятъ вѣтръ продължаваше да духа надъ него.

— Качи се, момченце, — казваше дървото и привеждаше колкото може своитѣ клони, но момченцето все не можеше да ги стигне.

Сърдцето на Великана се смекчи отъ тая гледка.

— Колко завистливъ съмъ билъ! — каза той. — Сега азъ зная защо пролѣтъта не идѣше. Азъ ще кача малкото момче на върха на дървото, ще съборя стѣната наоколо и ще пусна дѣцата цѣль день да играятъ въ градината.

Той се укоряваше, за дѣто е билъ тъй лошъ до сега.

Послѣ слѣзе долу, отвори тихо вратата и излѣзе въ градината. Но дѣцата, щомъ като го забѣлжиха, изплашиха се и избѣгаха отъ градината. Само малкото момче не избѣга, защото очитѣ му бѣха пълни съ сълзи и не забѣлѣза Великана. Той се приближи тихо задъ него, хвана го и полѣка го качи на дървото.

Тогавъ то се покри съ бѣлы цвѣтъ, а птичкитѣ кацнаха по него и запѣха. Момченцето протегна радостно рѣцѣ, прѣгърна Великана и го цѣлуна.

Дѣцата, като видѣха, че Великанътъ не е вече тъй лошъ, върнаха се по дърветата, а съ тѣхъ се върна и пролѣтъта.

— Градината е вече ваша, дѣца, — каза Великанътъ. И той взе единъ голѣмъ топоръ и събори оградата.

Когато хората отиваха на пазаръ, тѣ виждаха Великана да играе съ дѣцата въ най-хубавата градина на свѣта.

Цѣль день дѣцата играеха, а вечеръ идваха да си взематъ сбогомъ отъ Великана.

— Дѣ е вашето другарче? — питаше той за малкото момченце, понеже него най-вече обичаше.

— Не знаемъ, — казаха тѣ. — Трѣбва да си е отишло.